

Tanker om å adoptere barn med spesielle behov

Vi hadde hatt papirene våre i et annet land i en tid, men det virket som at det stoppet litt opp i dette landet. InorAdopt informerte oss om mulighet for å delta i 72-timers programmet til Kina. Vi kunne stå på liste, men likevel beholde papirene våre i det opprinnelige landet til vi hadde fått en eventuell godkjenning for et konkret barn fra Kina. Vi tenkte på denne muligheten nærmere et halvt år før vi bestemte oss for at vi ville prøve det.

I utgangspunktet tenker nok de fleste at en ønsker seg et friskt barn. Tanken om å adoptere et barn med en kjent helseutfordring vil nok virke fjern og skremmende. Men likevel var tanken sådd i oss, og vi tok igjen kontakt og sa at vi ville prøve det. Vi fikk da en liste med potensielle helseutfordringer som var vanlige. Vi ble enige om hvilke

diagnoser vi var åpen for, men vi var også tydelige på at vi ville være varsomme og kun åpne for barn med lettere varianter av de ulike diagnosene. Ingen av oss har helsefaglig bakgrunn eller andre i familien med noen former for handicap så dette var ukjent for oss.

Det gikk ikke mer en vel en måned før vi fikk informasjon om en gutt. Denne gutten hadde ikke noen av de diagnosene som hadde stått på skjemaet og vi ble dermed nødt for å sette oss inn i dette nye veldig kjapt. Guttens papirer sa noe om avvik i kjønnsorganer, det hadde ved fødsel vært tvil om hvilket kjønn barnet var, men det var gjort tester (ultralyd og kromosom test) som viste at dette var en gutt. Utover dette var barnet friskt og hadde en helt aldersadekvat utvikling. Vi bestemte oss for å finne mer ut om dette kunne være noe vi kunne håndtere og tok umiddelbart kontakt med fastlegen vår.

Vi fikk heldigvis komme inn på dagen, og sammen gikk vi gjennom det som sto i rapporten. Legen var optimistisk i forhold til barnets fysiske helse, og mente at det som eventuelt ville bli vanskelig var når barnet vokser opp og kanskje vil oppleve det som vanskelig å se litt annerledes ut nedentil enn «normen». Vi ville også ta en prat med en barnelege, og ettersom vi bor slik til at vi har et større sykehus i nærheten så fikk vi til det også samme dag. Vi var så heldig å få snakke med en barnelege som kunne en del om denne problemstillingen, og potensielle behandlings-/oppfølgings muligheter. Barnelegen sa at barnet burde følges opp av en endokrinolog ved hjemkomst. Hun mente også at dette barnet var friskt, og at de

Illustrasjonsfoto

Hvem er perfekt? Jo, barnet ditt. Med alle sine «uperfektheter», kjente og ukjente, er barnet ditt perfekt for deg.

eventuelle vanskelighetene med dette spesielle behovet ville først gjøre seg gjeldene ettersom barnet kommer i puberteten og blir voksen.

Vi diskuterte frem og tilbake, googlet mer, og diskuterte litt mer. Vi tenkte at her får vi et barn som ikke har noe fysisk helseutfordring som vil være fremtredende i hverdagen vår, men at vi vil få et barn som kanskje vil få en psykisk utfordring ettersom han vokser opp. Vi tenkte også veldig på at det muligens ikke ville være en gutt vi fikk, men at han ville vise seg å være en jente. Ville vi kunne takle det? Vi kom til at ved å i det hele tatt vurdere adopsjon som en måte å bli foreldre på aksepterte vi at vårt barn ville ha potensiale for å komme med, eller utvikle psykiske helseutfordringer, og at om vi allerede hadde akseptert det, hvordan kunne vi da si nei til dette barnet? Vi var da rustet til å takle det!

Vi søkte Kina om forhåndsgodkjenning, og fikk ja en uke senere. Deretter søkte vi Faglig utvalg, og fikk ja der også. Når vi da fikk oversendt bildene av gutten vår var vi helt fortløst. Han er den vakreste av dem alle.

Ettersom vi hadde papirer i et annet land, måtte vi deretter sende alle papirer til Kina, og vente på formell godkjenning derfra. Det tok mye lengre tid enn vi hadde ønsket, så det tok vel et halvt år fra vi fikk bilde av gutten vår til vi kunne reise til Kina for å møte ham.

Det var kjærlighet ved første blick når vi endelig fikk møte han, og vi hadde stort sett veldig fine dager i Kina. Vi følte oss godt i vare tatt av guidene vi hadde der, og følte at alt av det praktiske gikk på skinner.

Når vi kom hjem ventet vi noen måneder før vi gikk til legen med tanke på henvisning til endokrinologisk avdeling på sykehuset. Vi følte at dette var et sensitivt område å bli undersøkt, så vi ville at han skulle føle seg trygg og at tilknytningen oss mellom skulle være sterkere, men etter et halvt år hjemme var vi i gang med undersøkelser. Det var vanskelig å utsette barnet vårt for undersøkelsen av kjønnsorganet, for det var helt tydelig ikke noe han ønsket.

Men vi fikk gjennomført det, og det ble tatt blodprøver (ny kromosom test og hormonnivå tester), og det ble gjort ultralyd på magen for å se hvordan det reproduksjonsorganer så ut innvendig hos han.

Konklusjonene for vår sønn ble at han innvendig og hormonelt er en normal gutt, men hans utvendige kjønnsorgan er mindre enn normalt. Han ble derfor over en liten periode behandlet med hormoner for å indusere vekst, noe som også skjedde. Så i dag er han frisk og følges ikke opp med noen form for behandling. Dersom han ikke fortsetter å utvikle seg normalt, eller ikke kommer i puberteten, er det aktuelt med mer hormonbehandling når den tid kommer.

Vi er ikke i tvil om at det er en gutt vi har, men vi holder likevel hjertene våre åpne for at han på et tidspunkt vil komme ut med ønske om et annet kjønnsuttrykk.

Illustrasjonsfoto

Vi fulgte derfor serien som gikk for noen år siden om barn født i feil kropp med stor interesse.

Etter noen år hjemme med gutten vår bestemte vi oss for at vi ønsket flere barn, og ikke minst søsken til barnet vårt. Vi satte derfor i gang ny prosess, og denne gangen direkte med tanke på 72-timers programmet i Kina. Vi var ikke i tvil om at vi denne gangen ville krysse av på punktet om avvik i kjønnsorganet/usikkert kjønn. Nå var dette nemlig kommet som et egen punkt. Vi var likevel også åpne for en del andre diagnoser.

Da telefonen kom om et gutt med veldig lik diagnose i papirene fra Kina som vår første sønn var vi ikke i tvil om at vi ville søke om å bli dette barnets foreldre. Vi tenker jo at dette nærmest ikke er noe spesielt behov, og vi tenker også at det er fint for de to barna våre at de har tilnærmet like diagnoser. Vi håper at de slik vil kunne ha god støtte hos hverandre dersom dette blir vanskelig når de blir eldre.

Denne gangen gikk det veldig fort og bare et par måneder etter godkjenning i faglig utvalg var vi i Kina for å møte barnet vårt. Nå har vi ikke vært hjemme så lenge at vi har fått gjort de samme undersøkelsene på sykehuset. Vi har først et stort fokus på tilknytning og å bli trygg før vi ønsker å utsette han for det. Vi tror likevel vi ender opp med noenlunde samme konklusjon for han som for storebroren.

Vi nøler ikke med å anbefale 72-timers programmet i Kina, og særlig ikke den diagnosen våre to barn har. Vi har forståelse for at det kan virke skremmende å velge et

Illustrasjonsfoto

barn med en helseutfordring, men vår er erfaring er altså at dette har beriket livet vårt noe helt ubeskrivelig. Hvem er perfekt? Jo, barnet ditt. Med alle sine «uperfektheter», kjente og ukjente, er barnet ditt perfekt for deg.

Familien har valgt å være anonym av hensyn til barna